

Recensie: Ghost Tropic ★★★***

Cinema Cartoon s
woensdag 1 januari 2020

foto © Quetzalcoatl, 10.80 Films & Minds Meet

Recensie:

Een erg trage maar best wel mooie film is Ghost Tropic van Bas Devos. Wat de prent zo speciaal maakt is dat er bijna consequent gekozen wordt om de camera stil te houden tijdens het registreren. Op een paar scènes na waarin die naar achter beweegt en we zo actrice Saadia Bentaïeb van close up naar groot plan zien gaan, beweegt de camera niet. Het is meestal dus een personage, een wagen, of iets anders dat in beeld en uit beeld verschijnt. Dat het tempo laag is, zien we al bij de start van de film wanneer Bentaïeb's personage het over haar woonkamer heeft die voor haar een geschiedenis in zich draagt in elke laag terwijl een bezoeker dat wellicht anders ziet. We zien de camera haar tv, salon en salontafel lang in beeld nemen terwijl het steeds donkerder wordt. Op het einde van de film zien we de zon opkomen, het ochtend en middag worden via dat beeld. Ghost Tropic volgt het nachtelijk onderweg zijn van een poetsvrouw die van haar werk komt maar in slaap valt in het metrostel. Vermits het de laatste tram was, moet ze op eigen houtje van eindhalte Hermann-Debroux naar haar thuis op de grens tussen Molenbeek en Anderlecht stappen tijdens een koude nacht.

Onderweg stopt ze aan een verlaten shoppingcenter dat er in het halfduister desolaat uitziet. Ze vraagt de veiligheidsagent of ze even binnen mag geld afhalen. Hij praat met haar en laat enigszins triest weten dat een gedeelte zal verdwijnen en plaats moet maken voor een subtropisch zwemparadijs. Aangekomen aan de bankautomaat blijkt haar saldo ontoereikend. Tegenover de veiligheidsagent zal ze liegen dat alles in orde is waarna ze nog even naar het toilet gaat. Ze stapt op de nachtbus die haar naar het centrum kan brengen, maar de bus blijkt er een van de Lijn te zijn, en niet geheel verrassend is die 'buiten gebruik'.

Op haar pad ziet ze een hond en een dakloze. Ze belt de hulpdiensten zodat ze de man die niet lijkt te reageren kunnen meenemen. De hond mag blijkbaar niet mee aan boord dus binden ze de hond losjes vast aan een paal. Daarna komt ze aan een tankstation waar de medewerkster (een bijrol voor Maaike Neuville met vettig haar en een prachtige gele bodywarmer aan) aan het afsluiten is. Ze mag nog haar thee uitdrinken en wordt vervolgens een lift aangeboden en al snel te horen krijgt dat de chauffeur niet meteen een prater is wanneer ze moe is. Plots ziet de weduwe haar tienerdochter met een groepje jongeren. Dan vraagt ze ineens of ze mag uitstappen. De moeder volgt haar dochter en merkt dat ze wodka kopen in de nachtwinkel die ze in een parkje soldaat maken. De dochter blijkt er een vriendje op na te houden die om een trui gaat zodat ze het niet kou zou krijgen. Moeder vervolgt haar pad, informeert de politie dat er een nachtwinkel niet ver is die alcohol aan minderjarigen verkoopt en komt bij het huis waar ze vroeger schoonmaakte. Dat blijkt gekraakt maar ze zegt daar niets van tegen een buurtbewoner die vermoedt dat het een kraakpand is geworden.

Naast een zeventienjarige dochter heeft de vrouw ook een volwassen zoon Bilal die ze met haar smartphone opbelde net nadat ze was aangekomen aan de eindhalte. Maar hij neemt niet op. Uiteindelijk sluipt ze een ziekenhuis binnen om te weten te komen hoe het gaat met de dakloze. In de eindscène zien we haar dochter (rol van Nora Dari) op een strand met palmbomen naar de zee kijken terwijl haar vrienden rennen naar de zee. Dit beeld verwijst naar de reclameaffiche van een reisbureau met daarop 'Get lost' die haar moeder bij de start van haar wandeling ook

tegenkomt.

Hoewel je niet die indruk hebt tijdens de film en het weinig geloofwaardig is met een smartphone in de hand die het blijft doen, moet het zijn dat het hoofdpersonage toch verdwaalde in Brussel. Zo zien we Saadia Bentaïeb op de Kruidtuinlaan stijgen ter hoogte van de Botanique. Wie Brussel een beetje kent, weet dat ze de compleet tegengestelde richting zou moeten uitgaan en eigenlijk in die buurt rond Brussel-Noord helemaal niet zou komen als ze van Hermann-Debroux naar de grens Molenbeek/Anderlecht zou moeten (haar traject zou eerder passeren langs Matongé en de Zavel). Dat, in combinatie met het feit dat ze lang blijft hangen in het tankstation omdat het buiten koud is en zich wil verwarmen met een kopje thee, is wat contradictorisch met het achtervolgen en bekluren van haar eigen dochter waar ze alle tijd voor heeft blijkbaar buiten. Als je het koud hebt, wil je zo snel mogelijk naar huis. Daarnaast komt het hoofdpersonage zo vaak met hulpverleners in contact (politie, ziekenhuismedewerkers) dat ze al veel sneller een (gratis) lift aangeboden zou kunnen hebben krijgen.

Los van die bedenkingen die we ons maken is Ghost Tropic een boeiende film, niet in het minst door de verstilde gitaarmuziek van Brecht Ameel die de trage scènes de warmte geven die ze verdienen. Want als Ghost Tropic iets is, is het vooral een warme film die burgerzin, hulpvaardigheid voor een ander terecht onder de aandacht brengt.

< Bert Hertogs >